

Євген Карпінєць

Усі ми є Божим народом, однією спільнотою, яка називається Церквою. Вона своїми початками сягає ще апостольських часів й існує до сьогодні. Церква – це Таїнство. Ми можемо вірити в неї, бути її невід'ємною частиною, але її таїнственної глибини у повноті не збагнемо ніколи, бо її центром і змістом є Бог, якого людина до кінця досягнути не змогла та й не зможе. Проте кращого середовища, щоб пізнати Творця і наблизитися до Нього, ніж Церква, немає.

А ще «Церква – це Божий люд, себто всі ми, духовні та миряни». Будучи у ній, перебуваємо у зв'язку із Богом, а відтак у зв'язку між собою і можемо називатися братами і сестрами. Її сприймаємо як звичну річ, як і багато інших речей у нашому бутті: живемо і зростаємо, навчаємося і творимо, проте не завжди застановляємося над питанням, хто ми є, що таке спільнота і для чого вона потрібна. Церква ж діяла і діє завдяки єпископам, священикам, богопосвяченим особам та мирянам. Власне про останніх сьогодні і поведемо мову.

Слово «мирянин» походить від церковнослов'янського «міръ», тобто світ. Миряни, або світські люди, як їх ще прийнято називати у нас на Галичині, безпосередньо перебувають у контакті зі світом і тими, що у світі. Єпископи, священики хоча і живуть у світі, та діють більш опосередковано, бо звершують своє служіння у храмі, служачи Літургію і звершуючи святі Таїнства. Миряни, зодягнувшись у Христа у таїнстві Хрещення і помазані Святим Духом у таїнстві Миропомазання, звершують своє служіння безпосередньо у світі. Не будучи у духовному сані чи в монашій спільноті, вони несуть Благую вістку у світ, поширюючи Царство Боже серед тих, що у світі. Апостол Петро наче нагадує нам, ким ми є: «Ви ж – рід вибраний, царське священство, народ святий, люд, придбаний на те, щоб звістувати похвали того, хто покликав вас з темряви у дивне своє світло» (1Пт 2,9).

Миряни хоча і є у світі, проте вони не від світу (пор. Йо 17,11). Вони мають на меті плекати християнські цінності та чесноти і не піддаватися пристрастям. Миряни, як зазначає II Ватиканський собор, є «повноправними членами Церкви та її таємниці й обдарованими особливим покликанням», метою якого є «пошук Царства Божого, займаючись земними справами та керуючи ними згідно Божій ідеї». Ми справді можемо назвати мирян служителями Церкви. Вони здійснюють і пророче служіння, адже своїм християнським взірцевим життям проповідують людям, які є довкола них. Такою проповіддю діяльної любові перші християни навертали тисячі людей довкола себе. Сповнивши своє серце глибиною Божого Слова, пізнавши Христа, вони вже несуть Божу істину у світ. Миряни, збираючись довкола Євхаристійної трапези, освячують своє серце приймаючи у нього самого Бога. Освятити себе, стають здатними нести Бога у світ і змінювати його, освячувати його і в такий спосіб сповнювати ним світ. Часто християнське служіння не зовсім вписується у сучасність і виглядає приниженням, проте служіння ближньому є здійсненням царського уряду, адже Цар Слави Ісус Христос завжди служив ближнім, вмивав ноги учням, ішов служити найбільш потребуючим стверджуючи: «Хто хоче бути більшим, хай стане всім слугою» (Мр 10,43). Через наш прояв милосердя ближні пізнають милосердного Бога і самі стають милосердними.

У кожного мирянина свій унікальний шлях. Кожного Господь по-особливому кличе здійснювати своє служіння у Христовому винограднику. Кожен із нас сам має усвідомити, до чого його покликав Творець і яка його місія у цьому світі. Слід пам'ятати, що коли приймаємо Божий поклик, завжди отримуємо силу і підтримку від Творця звершити його. Озираючись довкола, можливо, наш ближній потребує нашої допомоги. Господь потребує від нас, мирян, аби ми бачили ближніх, допомагали їм і любили їх. Аби пам'ятали, що ближній – це брат і сестра у Христі, «бо хто чинить Божу волю, той мені брат, сестра і мати» (Мр 3,35).

За приклад цього мирянського служіння маємо блаженного мученика Володимира Прийму. Він був дяком у с. Страдч, батьком чотирьох дітей і взірцевим мирянином. Влітку 1941 року разом із отцем Миколою Конрадом він повертався додому після сповіді недужої жінки. По дорозі додому їх наздогнали солдати НКВС і по-звірячому замордували у лісі. Синод єпископів УГКЦ у вересні 2012 року проголосив блаженного мученика Володимира Прийму покровителем мирян.

Безкорисливе служіння ближньому та ревне виконання обов'язку є прикладом і завданням для кожного з нас. Господь потребує нас як працівників у його винограднику, як тих, хто не потоком шумних галасливих фраз, а тихою і невтомною працею заявляє світові, що він – сіль землі, яка не звітріє, і світло для світу (Мт 5,13-14), яке вказує на шлях, що веде до Господа, Який завжди чекає нас у Церкві.

Євген КАРПІНЕЦЬ, Возлюби ближнього свого, або роль мирянина у Церкві / СЛОВО №1
(73)